

ארץ זו היא ארצי

This Land Is My Land

המנדט על פלשתינה (א"י)
ההיבטים החוקיים של זכויות היהודים

“MANDATE FOR PALESTINE”

THE LEGAL ASPECTS OF JEWISH RIGHTS

אלי א. הרץ

ELI E. HERTZ

www.MythsandFacts.org

במהלך השנים 1917-1947, אלפי יהודים ארזו את המעט שהיה להם,
ונסעו למקום שנקרא פלשתינה. רובם עשו זאת משום ששמעו שביתו
הלאומי של העם היהודי, עומד להתחדש במולדתם העתיקה –
פלשתינה.

מהי פלשתינה?

פלשתינה היא שם של איזור גיאוגרפי

היא לא לאום, לא מדינה וגם לא ארץ

דו"ח של ממשלת הוד מלכותו בממלכה המאוחדת של בריטניה הגדולה על ניהול פלסטין ועבר הירדן לשנת 1938.

מצפון גובלת פלשתינה בשטחי המנדט הצרפתי, סוריה ולבנון, ממזרח בסוריה ובעבר-הירדן, מדרום-מערב בפרובינציה המצרית סיני, מדרום-מזרח במפרץ עקבה וממערב בים התיכון. הגבול עם סוריה הוא כפי שנקבע בהסכם פירוט האנגלו-צרפתי מיום ה-23 בדצמבר 1920, אשר אושרר ב-1923. הגבולות להלן:

צפון – מראס א-נאקורה (ראש הנקרה) בים התיכון מזרחה עד לנקודה דרומית לקדס, משם בכיוון צפון למטולה, מזרחה עד לנקודה ממערב לבניאס.

מזרח – מהבניאס בכיוון דרומה ממזרח לאגם החולה לג'יסר באנאת יאקוב (גשר בנות יעקב), לאורך הקו שממזרח לירדן ולאגם טבריה (כינרת), לתחנת אל-חמה על קו הרכבת סמאך-דרע. משם לאורך מרכז הירדן, ים המלח וואדי עראבה (הערבה) עד לנקודה במפרץ עקבה שני מילים ממערב לעיר עקבה, לאורך חוף המפרץ עד ראס ג'אבה.

דרום – מראס ג'אבה בכיוון הכללי צפון-מערב עד לצומת הכבישים נקי-עקבה ועזה-עקבה. משם לנקודה צפון-מערב – מערב מעין מג'ארה עד לנקודה לחוף הים התיכון צפון-מערבית לרפיח.

מערב - הים התיכון.

מהו המנדט?

ה"מנדט על פלשתינה" והמנדט הבריטי

נאמנות

"המנדט על פלשתינה" הוא
נאמנות.

זהו מסמך מחייב מבחינה
משפטית שפורסם על ידי חבר
הלאומים ב-24 ביולי 1922.

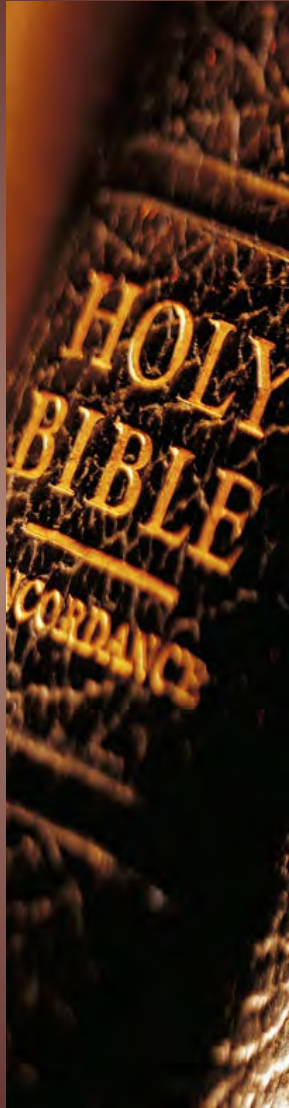
הנאמנות תפקע רק כאשר כל
תנאיה ימולאו.

נאמן

המנדט הבריטי, הנו הנאמן,
הידוע גם כמנדטור.

בריטניה הופקדה על ידי חבר
הלאומים לשאת באחריות
לניהול השטח של פלשתינה
בהתאם להוראות "המנדט על
פלשתינה".

טרמינולוגיה עם מורשת

“הכרה... בקשר ההיסטורי של העם היהודי עם פלשתינה.”
(מבוא לכתב המנדט)

“גאולתה של פלשתינה.”
(ד"ח של הנציב העליון - 1920-1925)

“כינון מחדש של ביתו הלאומי בארץ זו” (פלשתינה).
(מבוא לכתב המנדט)

“כינונה מחדש של פלשתינה כבית הלאומי של העם היהודי.”
(קונגרס ארה"ב 1922)

“בנייה מחדש של מולדתם העתיקה.”
(קונגרס ארה"ב 1922)

האירועים המשמעותיים ביותר בהיסטוריה המודרנית שהובילו ליצירתו של הבית הלאומי היהודי

1. מייסד הציונות המודרנית

תיאודור הרצל (2 במאי 1860 - 3 ביולי 1904)

2. הצהרת בלפור

משרד החוץ הבריטי, 2 בנובמבר 1917

3. ועידת סן רמו

סן רמו, איטליה, 25 באפריל 1920

4. המנדט על פלשתינה

חבר הלאומים, ז'נבה, 24 ביולי 1922

בנימין זאב הרצל | מאי 1860 - יולי 1904

מייסד הציונות
המודרנית

”דיכוי ורדיפות לא יוכלו לנו. אין עוד עם בעולם
ששרד מאבקים וסבל כשלנו.

”**פלשתינה** היא ביתנו ההיסטורי הזכור-לעד. שמה
של **פלשתינה** לבדו מושך את עמנו בכוח שעצמתו
מופלאה.”

”הרעיון שפרשתי במנשר זה הינו עתיק: רעיון
השבתה של המדינה היהודית על כנה.”

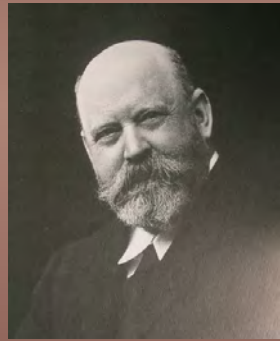
הקונגרס הציוני הראשון בשנת 1897
המדינה היהודית, 1896

הצהרת בלפור | 2 בנובמבר, 1917

ארתור ג'יימס בלפור

לורד רוטשילד

Foreign Office,

November 2nd, 1917.

Dear Lord Rothschild,

I have much pleasure in conveying to you, on behalf of His Majesty's Government, the following declaration of sympathy with Jewish Zionist aspirations which has been submitted to, and approved by, the Cabinet.

"His Majesty's Government view with favour the establishment in Palestine of a national home for the Jewish people, and will use their best endeavours to facilitate the achievement of this object, it being clearly understood that nothing shall be done which may prejudice the civil and religious rights of existing non-Jewish communities in Palestine, or the rights and political status enjoyed by Jews in any other country"

I should be grateful if you would bring this declaration to the knowledge of the Zionist Federation.

Arthur James Balfour
The British Foreign Office,
November 2nd, 1917

"ממשלת הוד-מלכותו רואה בעין יפה את כינונו של בית לאומי לעם היהודי בפלשתינה, ותעשה את מיטב מאמציה לסייע בהשגת מטרה זו. תוך הבנה ברורה שלא ייעשה דבר אשר עשוי לפגוע בזכויותיהם האזרחיות או הדתיות של הקהילות הלא יהודיות הקיימות בפלשתינה, או בזכויות ובמעמד הפוליטי שממנו נהנים יהודים בכל מדינה אחרת."

ארתור ג'יימס בלפור,
משרד החוץ הבריטי –
2 בנובמבר, 1917

נצחון בעלות הברית,
איפשר למספר רב יותר של
יהודים לשוב לפלשתינה.

הסתיימו 400 שנות האימפריה העות'מנית | 1516 - 1916 סוף רשמי של מלחמת העולם הראשונה

מעצמות
הברית
העיקריות

אנגליה

ארה"ב

צרפת

איטליה

יפן

This Land
Is My Land

"MANDATE FOR PALESTINE" THE LEGAL ASPECTS OF JEWISH RIGHTS ELI E. HERTZ © Myths and Facts

ועידת סן רמו – וילה דבונשה סן רמו, איטליה 19-26 באפריל, 1920

מעצמות
הברית
העיקריות

אנגליה

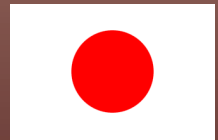
צרפת

איטליה

יפן

לידתו של חבר הלאומים

ג'נבה,
10 בינואר,
1920

התחייבות חברי הארגון:

- לא לצאת למלחמה
- לפתור מחלוקות על ידי בוררות
- לשמור על יחסי ידידות בין העמים

הטריטוריה אשר יועדה לכינון הבית הלאומי היהודי

סן רמו
איטליה,
24 באפריל
1920

© 2005 Eli E. Hertz

51 המדינות החברות בחבר העמים הכריזו פה אחד:

24 ביולי
1924

**”בזאת ניתנה הכרה לקשר ההיסטורי של
העם היהודי עם פלשתינה, וזכותו לכינון
מחדש של ביתו הלאומי בארץ זו.”**

ארגנטינה, אוסטרליה, אוסטריה, בלגיה, בוליביה, ברזיל, הודו
הבריטית, בולגריה, קנדה, צ'ילה, קולומביה, קוסטה ריקה, קובה,
צ'כוסלובקיה, דנמרק, אל סלבדור, אסטוניה, פינלנד, צרפת, יוון,
גואטמלה, האיטי, הונדורס, איטליה, יפן, ממלכת הסרבים, קרואטים
וסלובנים, לטביה, ליבריה, ליטא, לוקסמבורג, הולנד, ניו זילנד,
ניקרגואה, נורבגיה, פנמה, פרגוואי, פרס, פרו, פולין, פורטוגל,
רפובליקה של סין, רומניה, סיאם, ספרד, שוודיה, שווייץ, איחוד של
דרום אפריקה, בריטניה, אורוגוואי, ונצואלה.

מסמך "המנדט על פלשתינה" כולל 28 סעיפים

24 ביולי
1922

חבר הלאומים

המנדט על פלשתינה,

בצרוף

מסמך מטעם המזכיר הכללי
המתייחס ליישום המנדט
על חבל הארץ הידוע בשם
עבר הירדן
בהתאם לסעיף 25.

=====
מוגש לעיון הפרלמנט
בפקודת הוד מעלתו
דצמבר 1922
=====

לונדון
יצא לאור ופורסם על ידי
משרד ההוצאה לאור
של הוד מעלתו

LEAGUE OF NATIONS

MANDATE FOR PALESTINE,

TOGETHER WITH A

NOTE BY THE SECRETARY - GENERAL
RELATING TO ITS APPLICATION

TO THE

TERRITORY KNOWN AS TRANS-JORDAN,

under the provisions of Article 25.

=====
*Presented to Parliament by Command of His Majesty,
December, 1922.*
=====

LONDON:

PUBLISHED BY HIS MAJESTY'S STATIONARY OFFICE.

Cover reconstructed

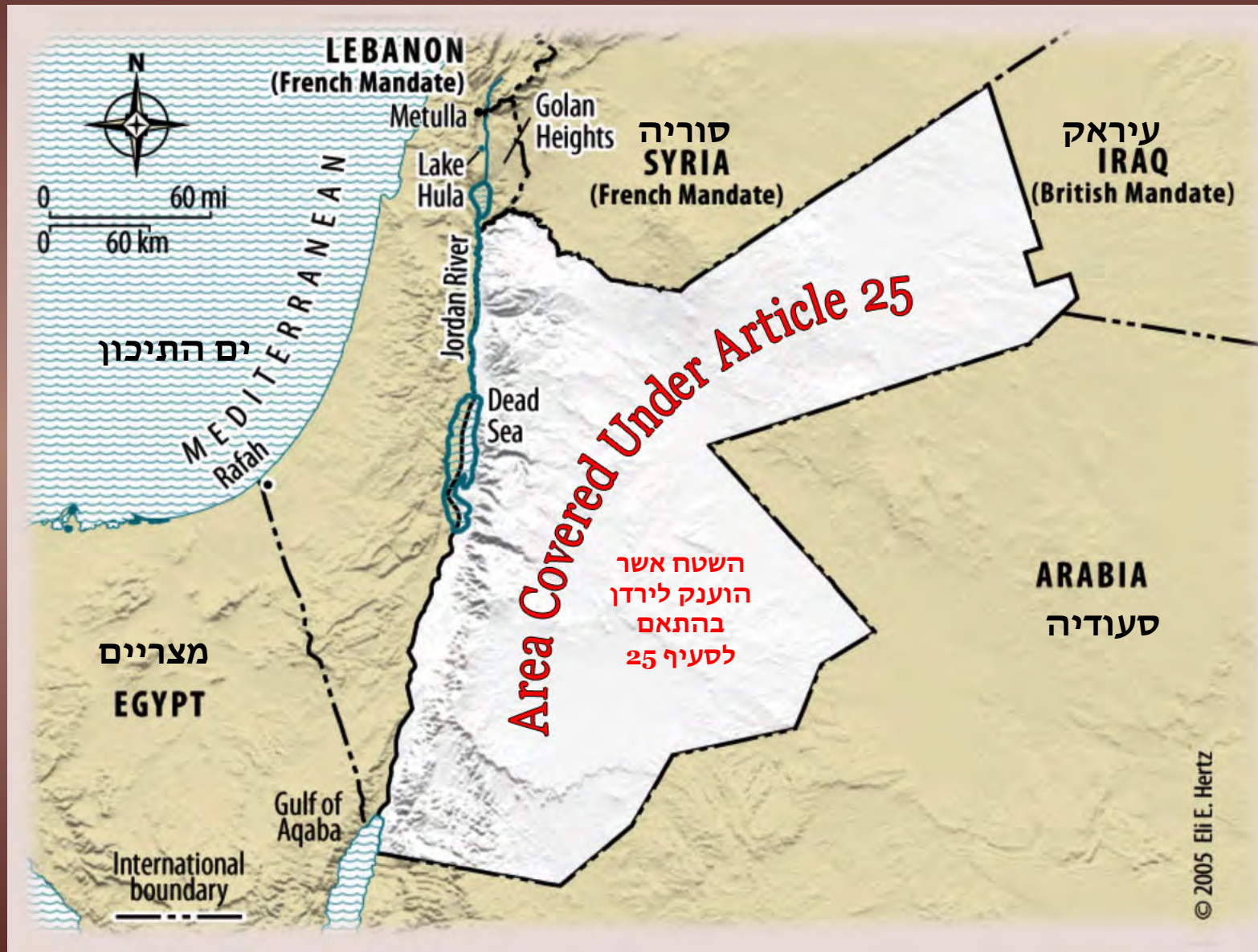
“המנדט על פלשתינה” האיזורים אשר אינם מותרים ליישוב יהודי

סעיף 25

סעיף 25 ל”מנדט על פלשתינה” מעניק למנדטור את האפשרות לשנות את תנאי המנדט בשטח שממזרח לנהר הירדן.

**בריטניה מימשה את האפשרות הזו ונטלה
77% מהשטח שיועד במקור ליהודים
והעניקה אותו לירדן.**

“המנדט על פלשתינה” האיזורים שאינם מותרים ליישוב יהודי

השטח אשר יועד לבסוף לכינונו מחדש של הבית הלאומי היהודי

24 ביולי
1922

חלוקת שטח המנדט: ליהודים 3% | לערבים 97%

הקרקעות
בק"מ רבועים

סה"כ
קרקע יהודית

22,072

לבנון
10,400

סוריה
185,180

עירק
438,317

ירדן
89,342

סה"כ
קרקעות ערביות
723,239

מקור: CIA 2011

צ'רצ'יל חוזר על הבטחתו ליהודים בפלשתינה...

וינסטון
צ'רצ'יל

במכתב מיוני 1922, מזכיר המדינה הבריטי לענייני המושבות, וינסטון צ'רצ'יל, שב ואמר כי "ההצהרה [בלפור] של 1917 אושרה מחדש על ידי הוועידה של מעצמות הברית העיקריות בסן רמו, ופעם נוספת באמנת סוורס" ...

”...העם היהודי... נמצא בפלשתינה בזכות ולא בחסד. זו הסיבה כי קיים הכרח לכך שקיומו של בית לאומי-יהודי בפלשתינה יהיה מאובטח באופן בינלאומי ותחול הכרה רשמית על כך כי הינו מבוסס על קשר היסטורי עתיק.”

וינסטון צ'רצ'יל
מזכיר המדינה הבריטי לענייני המושבות
יוני 1922

לפני שהיהודים המקומיים החלו לקרוא לעצמם ישראלים בשנת 1948 ...

המונח **“פלשתינה”** שימש, כמעט באופן בלעדי, מוסדות שהוקמו על ידי יהודים:

העיתון ג'רוזלם פוסט, שהוקם ב-1932,
נקרא **פלסטין פוסט**.

בנק לאומי לישראל, שהתאגד בשנת 1902,
נקרא **חברת אנגלו-פלשתינה** עד 1948.

החברה הנוכחית: חברת חשמל לישראל, שנוסדה בשנת 1923
על ידי פנחס רוטנברג, נקראה במקור
חברת החשמל של פלשתינה

התזמורת הפילהרמונית הישראלית של היום, נוסדה בשנת
1936, ונקראה במקור
התזמורת הסימפונית של פלשתינה.

תמונה: טוסקניני והוברמן, בקונצרט הראשון של התזמורת הסימפונית של פלשתינה,
26 בדצמבר 1936

ארצות הברית

ו"המנדט על פלשתינה"

נשיאי ארה"ב תמכו בהקמת הבית הלאומי-יהודי בפלשתינה

הנשיא וודרו וילסון - 3 במרץ 1919

"אני משוכנע כי בעלות הברית בתמימות דעים עם ממשלתנו ועם עמנו מסכימות כי בפלשתינה יש להניח את היסוד לקהילייה היהודית".

הנשיא וורן הרדינג - 21 בספטמבר 1922

חתם על ההחלטה המשותפת של לודג'-פיש אשר אישרה את הקמת הבית הלאומי ליהודים בפלשתינה.

הנשיא קלווין קולידג' - 3 בדצמבר 1924

חתום על האמנה בין בריטניה וארה"ב אשר קוראת לשמור על האינטרסים האמריקאיים בפלשתינה. האמנה שילבה את הנוסח השלם של "המנדט על פלשתינה", כולל המבוא.

הנשיא הרברט הובר - 29 אוקטובר 1932

לרגל חגיגות ה-15 להצהרת בלפור, אשר קיבלה אישור פה אחד של הסנאט והקונגרס, על ידי אימוץ החלטת לודג'-פיש משנת 1922: "ברצוני להביע את התקווה, כי רעיון ההקמה של הבית היהודי הלאומי בפלשתינה, כפי שהוא בא לידי ביטוי בהצהרה, ימשיך לשגשג לטובתם של כל האנשים המתגוררים בארץ הקודש."

Congressional Record

מסמך של
הקונגרס
האמריקאי

NATIONAL HOME FOR THE JEWISH PEOPLE.

Mr. FEISS. Mr. Speaker, I submit the following privileged report from the Committee on Rules, which I send to the desk and ask to have read.

The Clerk read as follows:

House Resolution 360 (Rept. No. 1172).

Resolved, That upon the adoption of this resolution it shall be in order for the Committee on Foreign Affairs to call up for consideration the joint resolution (H. J. Res. 322), being a joint resolution favoring the establishment in Palestine of a national home for the Jewish people. That there shall be not to exceed two hours debate on said joint resolution, to be controlled by the gentleman from New York, Mr. FISH.

אור ליום ה-30 ביוני 1922, הוחלט פה אחד בסנאט ובקונגרס
של ארצות הברית:

“תמיכה בהקמת בית לאומי לעם היהודי בפלשתינה.”

H. J. Res. 322 (PUBLIC RESOLUTIONNO. 73 67TH CONGRESS.)

בית הנבחרים האמריקאי – יולי 1922

דיון על החלטה 322

הנציג ולטר מ. צ'נדלר מניו יורק מתייחס לשאלה הערבית בפלשתינה:

”1 - הערבים יהיו **רשאים להישאר בפלשתינה תחת ממשלה ושלטון יהודי**, תוך שמירה על זכויות האזרח והדת שלהם כמובטח להם בסעיפי המנדט הבריטי ועקרונות הצהרת בלפור.

”2 - במידה והערבים לא יסכימו לממשל יהודי, **יהיה עליהם למכור את אדמותיהם על פי הערכת שווי ולעבור לשטח הערבי אשר הוקצה להם** על ידי חבר הלאומים בהתאם לתוכנית הכללית של שיקום מדינות המזרח.

”3 - במידה והערבים לא יסכימו לממשל יהודי, על פי עקרונות של חוק וצדק, או לדרישה למכור את אדמותיהם על פי הערכת שווי הוגנת ולעבור למדינותיהם, **הם יגורשו מפלשתינה בעל כורחם**.”

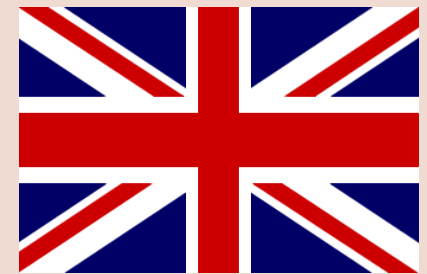
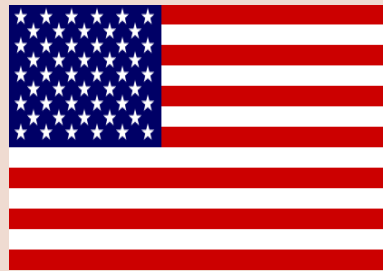

אמנה בין ארה"ב ובריטניה

3 בדצמבר
1924

ממשלת ארה"ב טענה ב-20 בנובמבר 1920, כי השתתפותה במלחמת העולם הראשונה מקנה לה את הזכות לקחת חלק בעיצוב תנאי המנדט. בהסכמת הממשלה הבריטית, נחתמה ביום 3 בדצמבר 1924, האמנה בין בריטניה וארצות הברית הקוראת לשמור על האינטרסים האמריקאים בפלשתינה.

**חובה לציין, כי באמנה שולב הטקסט השלם של
"המנדט על פלשתינה", כולל המבוא.**

התפרקותו של אירגון חבר הלאומים

20 באפריל
1946

חבר הלאומים נכשל בהשגת שלום

**הנכסים, הזכויות והחובות הועברו
כולם לאירגון האומות המאוחדות**

מגילת האומות המאוחדות נכנסה לתוקף ב-24 באוקטובר 1945 – בסן פרנסיסקו, קליפורניה

העצרת הכללית של האו"ם מתכנסת לשיבתה הראשונה
בלייק סקסס, פלאשינג מדו, ניו יורק
19 בנובמבר 1946

“המנדט על פלשתינה” - תקף עד היום

סעיף 27 למסמך “המנדט על פלשתינה” קובע כי “הסכמת מועצת חבר הלאומים נדרשת לכל שינוי בתנאים” - הסכמה כזו לא התקבלה מעולם.

סעיף 80 של מגילת האו”ם מכיר בתקפות הזכויות אשר הוענקו לכל המדינות, העמים וההסדרים הבינלאומיים הקיימים, כולל אלה אשר אומצו על ידי חבר הלאומים. [כגון “המנדט על פלשתינה”]

“בית הדין הבינלאומי לצדק (ICJ), הכיר באופן עקבי כי המנדט שרד את התפרקותו של חבר הלאומים”.

[סיכומי המלצות ה-ICJ
11 ביולי 1950, 21 ביוני 1971, 9 ביולי 2004].

“הלוביסטים” אשר הביאו להכללת סעיף 80 כחלק ממגילת האו“ם

פרופסור
יוג'ין רוסטאו

”משלחות יהודיות בעלות השפעה... לקחו חלק בועידת סן פרנסיסקו, 25 באפריל – 26 ביוני 1945.

”הרב סטיבן וייז, פיטר ברגסון, אליהו אילת, פרופסורים
בן-ציון נתניהו, א. ס. יהודה, והארי סלדן היו בין הנציגים
היהודים.

”משימתם הייתה להגן על הזכות היהודית להתיישבות
בפלשתינה בתקופת המנדט, נגד שחיקת זכויותיהם על ידי
מדינות שאפתניות. ”סעיף 80 היה התוצאה של
מאמציהם.”

פרופ' יוג'ין רוסטאו

תכנית החלוקה

החלטה 181 של העצרת הכללית של האו"ם

29 בנובמבר
1947

על פי החלטת האו"ם 181, **מומלץ** לחלק את 23% הנותרים של "פלשתינה היהודית" **למדינה יהודית ולמדינה ערבית**. (לא למדינה פלסטינית).

היהודים **קיבלו** את ההמלצה.

הערבים הפלשתינאים ואחיהם הערבים במדינות שכנות **דחו** את ההמלצה, תוך הבטחה להתנגד בכוח ליישומה.

החלטה 181 איבדה את תקפותה ואת הרלוונטיות שלה.

ירושליים והמקומות הקדושים

הפרופסור, השופט אליהוא לאוטרפכט מסביר מדוע ירושלים אינה מוזכרת ב"מנדט על פלשתינה" אך "המקומות הקדושים" זכו לציון. עניין זה לכשעצמו רלוונטי, כיוון שהוא מצביע על כך כי בשנת 1922 לא היה שום עניין לקשור את שאלת המקומות הקדושים עם הפיכתה של ירושליים לעיר בינלאומית.

ירושלים, הבירה הרוחנית, הפוליטית, וההיסטורית של העם היהודי, שימשה, ועדיין משמשת, כבירתה הפוליטית של אומה אחת בלבד – זו השייכת לעם היהודי.

פרופסור אליהוא לאוטרפכט
ירושלים והמקומות הקדושים
פורסם באוקטובר 1968

“המנדט על פלשתינה” זכויות פוליטיות

סעיף 2

”המנדטור **יהיה אחראי** ליצור **במדינה** תנאים **פוליטיים** מנהליים וכלכליים אשר יבטיחו את הקמתו של הבית הלאומי היהודי, כמפורט במבוא, ואת פיתוחם של מוסדות עצמאיים, וכן את **זכויותיהם האזרחיות והדתיות** של כל תושבי פלשתינה, ללא הבדל גזע ודת.”

זכויות פוליטיות בפלשתינה הוענקו ליהודים בלבד

תושבים אחרים

זכויות דתיות
זכויות אזרחיות

יהודים

זכויות דתיות
זכויות אזרחיות
זכויות פוליטיות

**זכויות פוליטיות להגדרה עצמית כישות פוליטית
לערבים, הובטחו על ידי חבר הלאומים בארבעה
מנדטים אחרים .**

תחת המנדט הצרפתי: לבנון וסוריה

תחת המנדט הבריטי: עיראק ועבר - הירדן

“המנדט על פלשתינה” כל ישות זרה אינה מותרת בפלשתינה

סעיף 5

“המנדטור יהיה אחראי לוודא כי לא ינתן, אם
ברכישה או בחכירה, **שטח משטחי פלשתינה** ומכל
מקום לא יושם תחת שליטת ממשלה של מעצמה זרה
כלשהיא.”

הטריטוריה
של פלשתינה
יועדה באופן
בלעדי עבור
הבית הלאומי -
היהודי

“המנדט על פלשתינה” איזורים מותרים ומומלצים ליישוב על ידי יהודים

סעיף 6

מסיבה זו
ישובים
יהודיים הינם
חוקיים בעליל

“הממשל של **פלשתינה**... יעודד... **התיישבות צפופה של יהודים** על הקרקע, כולל אדמות מדינה וקרקעות בור שאינן דרושות למטרות ציבור.”

זכויות היהודים לפלשתינה הובטחו בערבויות בינלאומיות

הגוף הרשמי הבכיר ביותר של המנדט על פלשתינה, הנציב העליון לפלשתינה, הדגיש כיצד הושגו "ערבות/יות בינלאומית/ות" לקיומו של בית לאומי יהודי בפלשתינה:

הצהרת (בלפור) אושרה בזמנו על ידי חלק מממשלות בעלות הברית;

ההצהרה אושרה מחדש בוועידה של מעצמות הברית העיקריות בסן-רמו, 1920;

היא אושרה אחר-כך בהחלטת פה אחד של הקונגרס והסנאט האמריקאי;

היא מצאה את ביטויה במנדט על פלשתינה אשר אושר על ידי חבר הלאומים ב-1922;

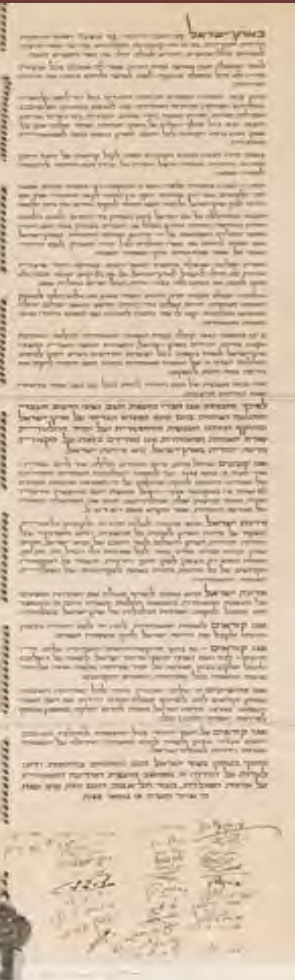
באותה שנה באה לידי ביטוי נוסף הכרזת מדיניות רשמית אשר יצאה מטעם שר המושבות: "היא (הצהרת בלפור) אינה ברת שינוי."

המדיניות היתה קבועה והובטחה בערבויות בינלאומיות.

הכרזת העצמאות של ישראל

14 במאי, 1948

ביום 14 במאי 1948, מועצת העם היהודי התכנסה בתל אביב, והכריזה על הקמתה של מדינת ישראל.

במהלך השנים 1917-1947, אלפי יהודים ארזו את המעט שהיה להם,
ונסעו למקום שנקרא פלשתינה. רובם עשו זאת משום ששמעו שביתו
הלאומי של העם היהודי, עומד להתחדש במולדתם העתיקה –
פלשתינה.

ארץ זו היא ארצנו

**This Land
Is My Land**

“MANDATE FOR PALESTINE” THE LEGAL ASPECTS OF JEWISH RIGHTS ELI E. HERTZ © Myths and Facts

“המנדט על פלשתינה” המקורות העיקריים למחקר זה

Professor Judge
Stephen M.
Schwebel

(1929) **פרופ' השופט שוובל** כיהן בבית המשפט הבינלאומי לצדק מיום 15 בינואר 1981. הוא היה סגן הנשיא של בית המשפט 1994-1997 והיה נשיא בין השנים 1997 עד 2000. הוא נשא בתפקיד סגן יועץ משפטי לשעבר במחלקת המדינה של ארצות הברית ופרופסור למשפט בינלאומי בבית הספר ללימודים בינלאומיים מתקדמים של אוניברסיטת ג'ונס הופקינס (ושינגטון).

Professor
Julius Stone

(1907-1985) **פרופ' סטון** הוכר כאחד המשפטנים המובילים במאה העשרים בתחום משפט העמים. הוא אחד מחוקרים בודדים בעולם אשר זכה להכרה למצוינותו ביותר מתחום משפטי אחד. עבודתו מייצגת ניתוח מפורט של עקרונות המשפט הבינלאומי הנוגע לנושאים המרכזיים שהועלו על ידי הסכסוך הערבי-ישראלי.

Sir Elihu
Lauterpacht

(1928) **סר אוטרפאכט** היה המייסד (1983) של מרכז אוטרפאכט למשפט בינלאומי באוניברסיטת קיימברידג'. הוא פרסם את המסמך “ירושלים והמקומות הקדושים” (לונדון: איגוד אנגלו-ישראלי, 1968). סר אוטרפאכט היה גם שופט אד הוק של בית הדין הבינלאומי לצדק.

Professor
Eugene Rostow

(1916-2003) **פרופ' יוג'ין רוסטאו** היה פרופסור מומחה למשפטים ויחסי ציבור אמריטוס באוניברסיטת ייל, ושימש כדיקן בבית הספר למשפט של אוניברסיטת ייל (1955-1966). בשנת 1967, בהיותו בתפקיד תת-מזכיר המדינה האמריקאי לעניינים מדיניים, הוא היה אחד מן המנסחים העיקריים של החלטת האו"ם 242.

The Archives

ארכיוני בריטניה וחבר הלאומים.